

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Π.—Τί γίνεσαι, βρε Φασουλῆ;... ἀνεστατόθ' ἡ σφαῖρα
καὶ σὺ ἀκόμη κοπιᾷς ἔρχομαι ἄρα;
"Ὅσον καρὸν μᾶς ἔλειπε δ' ἄκομος καταστράφη
καὶ ἡ Ξηρὰ κ' ἡ θάλασσα εἰς αἵματα ἰβήθη,
κρούσεις, πρὸς κρούσεις, κρούσματα, συγκρούσεις, παρακρούς
κ' ἄλλα τοιαῦτα φοβερά, ποῦ φρίττεις τὰ τέκοντες; [σαι,
"Ἐν τοῖσις καλῶς ὤρισες...

Φ.— Καλῶς σὲ 'βροῦκα, βλάμη...
ἡ ἀφίξεις μιν εὐθὺμον πιστεύω νὰ σὲ κάμη.
Τί ἔχεις; τί μοῦ γίνεσαι;

Π.— Καὶ μ' ἐρωτᾷς τί ἔχω;
τὸ στρώμα μου μὲ δάκρυα γυμνησμένων τὸ βρέχω.
Τί νὰ σοῦ πῶ βρε ἀδελφε... ἡ προσφιλες 'Ελλάς
κατήντησε πραγματικῶς τὸν πόνων ἡ κοιλίας,
κ' ἴδων τὰ μάτια ἔγιναν πικρῶν δακρύων βρῦσεις,
ὅπου 'μπροεὶς Ὁκεανὸς μ' ἔκεινα νὰ γεμίσης.
Μόλις τὸν Κόκκο, Φασουλῆ, ἀγρίας μοίρας θῦμα,
μὲ τῶσον σπαργαμὸν ψυχῆς ἐθάψαμεν 'στὸ μῆυμα,
κ' ἀνυπαλότων τὰ πέλαγα κ' ἀνυπαλότων τὰ θεῖα
πᾶς εἰς τὰ ξένα πέθανε τὸ Βασιλῆρ ἡ κόρη,
ἡ 'Αλεξάνδρα ἡ χρυσὴ καὶ κοσμογαπημένη.
Βαρετὰ βαρετὰ τὸ σημερινὸ τῆς 'Εκκλησίας σημαίνει,
καὶ μὲ 'στὰ μαῦρα νιύνεται καὶ κλαίει δι' ἡ χώρα
καὶ γύρω της βαρυβογγῆ ἡ λῆτ' ἡ μαυροφόρα.
Καὶ σὺ ἀκόμη κάθισαι 'στὰς ὄχθας τοῦ Φαλήρου
καὶ ἀναπνεῖς ἥσυχος τὰς αἰσας τοῦ Ἰερφύρου,

κ' ἱλαίους πλοῦτου μέλλοντος σ' ἀποκλιανθῶν χρυσάϊ,
καὶ βλέπεις καὶ τὸ σπῆτα σου, ποῦ κτίζεις βερεσέ,
χωρὶς νὰ συλλογίζεσαι πᾶς σπήτῃ, βάρες, κότερα,
τὰ πάντα εἶναι εἰς τὴν γῆν σκαῖς ἀκαπιτότερα.

Φ.— Ἐνθ' ἐρέμβρασι μακρὰν παντός τοῦ ἐπιγείου
μεταρρουμίσεως ἤκουσα πολλὰς τοῦ 'Υπουργείου,
κ' ἐσπεφόθην διὰ ὄψαια τὴν ἔροχην ν' ἀφίσω,
μὰ πάλιν μετενόησα κ' ἔγινεσα ὀπίσω.
Τὸ πρᾶγμα εἶπα, φαίνεται τὰ μάλα φυσικόν,
κ' ὅπταν εἶσαι 'Υπουργὸς τῶν 'Ἐσωτερικῶν
καὶ τῆς Παιδείας εἰμπορεῖς αὐτοστιγμῆ νὰ γίνης,
αὐτὸς δὲ πάλιν νὰ γενῆ καὶ τῆς Δικαιοσύνης,
αὐτὸς δὲ πάλιν νὰ γενῆ τῶν 'Ἐξωτερικῶν,
αὐτὸς δὲ πάλιν νὰ γενῆ τῶν Οἰκονομικῶν,
αὐτὸς δὲ πάλιν τὸν Στρατόν, καὶ οὕτω καθέξῃς,
χωρὶς θυμὸς τὰ στέρνα μας ν' ἀνακίῃ ὄξυς,
καὶ δίχως τὸ Βασιλεῖον νὰ κίθῃ τῆς 'Ελλάδος,
ἡ Ἔθμις καὶ τὰ Γράμματα καὶ κάθε ἄλλος κλάδος.

"Ἄν ἤλλαξαν νὰ πρόσαια, μὰ ἔβρεις, τενεκί,
πᾶς γνώσεις δὲν μᾶς ἔλειπαν δι' ὅλα εἰδικαί,
καὶ εἰμπορεῖς καὶ σὺ αὐτός, ποθ' ἔχασκες ἐν ἀργίᾳ,
νὰ κυβερνᾷς καὶ τὰ ἐκτὰ συζητόντας 'Υπουργεῖα.
Κατόπι, δταν ὁ βλαστός καὶ βουλευτῆς τῆς 'Ἀρτης,
αὐτὸς τῶν Οἰκονομικῶν ὁ πᾶσαν πρωτομάρτυς,
ἐντέχνως ἀπεχώρησεν ἀπὸ τὸν Δεληγιάννην,
ἡ ἀποχώρησις αὐτῆ σπουδαία μοῦ ἐβράνι,
καὶ πᾶσαντα φαμελικῶς ἐπέβρι τοῦ Πηγάσου,
μὰ μοῦπε κάμπορος ἔξυπνος ἐδὲν κάθεται 'στ' αὐτὰ σου;
ἀνέγνησε, ὡς φαίνεται, ὁ Οἰκονομογράφος
> πᾶς κινδυνεύει νὰ χαθῆ τοῦ Θεοδοῦτῆ τὸ σκάφος,
> κ' ἀπὸ τὸ πνεῦμα φωτισθῆς τῶν οὐρανῶν τὸ ἄβρον
> ἐκέκρηθ' ἠρώτος νὰ σοῦθῆ ἀπὸ φρονὴν ναυτίου

ὡς ἄνθρωπος προβλεπτικός καὶ κρίσεως σπανίας
> καθῶς κ' ὁ ὑποκλοισμός οἱ τῆς Ταυρομενίας.
> Γ'! αὐτὸ θαρρὸν πᾶς ἔσπευσε μακρὰν ν' ἀποχωρήσῃ
> καὶ τῶρα σὺν ἐξόριστον πλανατῆ 'στὸ Παρίσι.
> α'! ἀπὸ ἐπαρφοῦσε τοὺς 'Ἑλληνας καὶ σὲ
> ἐπέηγε τὴν σφαιρὰν τὸν νὰ δεῖξῃ καὶ 'στὸν Σαί,
> κ' ἡ νόσος τὸν προσβίβιλε ἡ τῆς χρωκοκίας,
> ποῦ εἶναι ἀνεπίδεκτος ὡς τῶρα Φαρααίαις,
> κ' ἔκει μὲ Γάλλων ἐμβροθῶν μοιρολογῶν συνίφι
> γιὰ τὸ Κουβέρο τῶν Ρωμηῶν ἐπιηκείους γράφει
> ἀλλὰ δὲν πρόπει δι' αὐτὸ κανένας μὲς νὰ χάνεται
> κ' ὁ ναυαγὸς γιὰ νὰ σωθῆ ἀπ' τὰ μαλλιάτου πᾶνεται.
> Τοιαῦτ' ἀκούσας παρ' αὐτοῦ, καλὰ μοῦ λές, τοῦ εἶπα,
> καὶ 'ἐπίλοσα 'στὸ Φάληρον καὶ πάλιν μὲ τὴν λίπα.
> Ὅπταν δὲ ὁ κύριος Τοικουότης ἐδουλλήθη
> πᾶς μὲ τὸν Μιλῶντες, Περικλῆ, τὸν 'Αγγλον συνητηθῆ,
> ἠδράϊτ! ἀνεφώνησα μὲ χαιρούσαν ψυχῆν,
> οἱ συμμαχία, φαίνεται, βαδίζουσι κατ' ἐξῆν.
> Ὅπταν δὲ πρὸς συσφορὰν πολλὴν τοῦ Δεληγιάννη
> 'στὸ θεωροῖεν τὸν Καριὸν μὲ τὰ φακόλ ἐφάνη,
> τρεῖς μπῆν, τρεῖς μπῆν, ἐφώναξ, κ' αὐτὸ κακὸ δὲν εἶναι,
> καὶ ἄλλα 'στὰς μυριάσις μας σφουρντοῖσι μουσίαι.
> Ὅπταν δὲ, βρε Περικλῆ, καὶ μὲ τὸν Βίωμαρ μίλησε,
> ὡ! ντονεβρέσκετ' ἔκραξα, καὶ ἡ χαρὰ 'εξεμίλασε.
> Ὅπταν δὲ κ' ὁ ἀδελφὸς τοῦ Παρασκευαῖθι,
> ποῦ πάσης κολυμβητικῆς ἐσκηῖθασε τὰ εἶδη,
> ὡς πέντε ὥρας ἔπλεε 'στὴν θάλασσαν σχεδὸν
> κ' ἡ ἴσθις τῶν ἐτρόμαξε κ' αὐτὸς ὁ Ποσειδῶν,
> τὸν Πλάστην ευχαρίστησα τὰς χεῖρας μου θύονων,
> διότι ψάρη ἔγινε γιὰ πέντε ὥρας μόνον,
> καὶ τὸ βασίδες σῶμα τὸν ἐμαχίρωτος λούσας
> ἀπὸ νερὸ ἐφοῦσκασε ὡς τὰς γνωστάς Μεδουσᾶς.

Ὅπταν δὲ ἰδίον ἀπλήτοτος ἀναπνέων
> κορῶν ὀμῆν ἔβλεπα κ' ἀρπακτικῶν ὄρνεων
> νὰ τραγανίζουσι πτόματα αἰμοχαρῶν 'Ἑλλήνων,
> ποῦ βάφουσι μὲ τὸ αἷμα τὸν γῆν αὐτὴν τῶν θρηγῶν,
> εἰς Κῦριε τῶν οὐρανῶν, ἀνέκραξα μὲ πόνον,
> ποῦ ἄλλοτ' αἷμα ἔβρεξες 'στὴν γῆν τῶν Φαρασῶνων,
> σὺ αἷμα βρέξες ἀφθονον κ' εἰς ὅλην τὴν 'Ελλάδα
> καὶ μ' αἷμα μόνον πῶσις ἐκάστην μας κολίδα.
> Καὶ ἂν αὐτὸ 'στὸν Φαραὸ πλεθρῆ ἔθεωροεῖ,
> ἀλλ' εἰς μᾶς τοὺς 'Ἑλληνας εὐτύχημα θὰ ἦτο,
> γιὰ τὸ αἷμα σὺν νερὸ θὰ τὸ ρουφούσαν ὅλα
> καὶ ἴσως τότε θάφιναν μαχαίρῃ καὶ πιστόλῃ.
> Ἐπάκουσον, Παναγὰθε, κ' ἔμοι τοῦ μαχαρᾶ,
> κ' ἄς ἔβῃν κατακόκκινος κ' ὁ ἥλιος μὲ φουρά,
> καὶ μὲ τὸ φῶς τῶν ἐρυθρῶν κ' αἱματηρῶν ἀκτίνων
> νὰ γίνῃ κατακόκκινα τὰ μούτρα τῶν 'Ελλήνων,
> πρὸς πλειοτέραν δὲ χαρὰν παντός ἀντίμῃ 'Ἑλληνοῦ
> ἄς ἔβῃν κατακόκκινος κ' ἡ ἀργυρὰ Πανσέληνος,
> κ' ἔκειν' ἡ Πούλια τῆς αὐγῆς μὲ τὸν Ἀυγαρινόν
> κοί πᾶς μεγάλος ἡ μικρὸς ἀστέρ τῶν οὐρανῶν,
> κ' αἷμα παντοῦ ἄς πλημμυρῆ μὲ καταροχῶν τάχος
> γιὰ νὰ χορτίσει ὁ Ρωμῆος ὁ Μαραθωνομάχος.
> Ὅπταν δὲ, βρε Περικλῆ, ἐγράφετο κ' ἔλεγετο
> πᾶς τὸν Μουσῶν ὁ 'Ελικῶν ἀνάλειος ἐπλέγετο,
> ἐγὼ ἀμέσως ἔσπευσα τὸ γεγονὸς ἀκούσας
> νὰ δώσω τὴν προσήκουσαν βοήθειαν 'στὰς Μούσας,

κι' εκείνας κατακάλυψαν ἀπὸ ψῆλά με τοῦμκαίς
 κη' οἱ πυροσβέσταις ἔτρεχαν ὀπίσω με τῆς τροῦμκαίς,
 καὶ τότε καθὲ λάτρης των καὶ φίλος δὲν εἰξέσθαι
 ποῦ διὰ βλο ἐτρέπασαν νὰ πῆ νὰ τῆς εἶθῃ.
 Ὅταν δὲ πάλιν ἔμαθα πῶς ἐδολοφονήθη
 ὁ Κόκκος ὁ τραγοῦδιστῆς, ἐκτόπισα τὰ στήθη,
 καὶ νὰ σοῦ γράψω ἤθελα τὰς κάτω συμβουλὰς :
 «ἀγαπητέ μου Περικλῆ, νὰ μὴ παραγαλῆς,
 καὶ ὅταν εἰς περίπαιτον ἐξέρχῃσαι, καλέ μου,
 νὰ ὑποθέτῃς πῶς τραβᾷς εἰς στάδιον πολέμου,
 καὶ καθ' ἡμέραν τακτικά μετὰ θεσμῶν δακρυῶν
 νὰ κοινωνῆς τῶν ἱερῶν κι' ἀρχόντων μυστηρίων,

καὶ τοὺς οἰκείους νὰ φιλῆς καὶ ν' ἀποχαριετᾷς
 καὶ ὅσῃ γυναῖκα σου νὰ λῆς—ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τᾶς!...
 κι' ἂν ἐξαφνα ἐπάνω μου κανένα βόλι πέσῃ
 συχώρα με, γυναῖκα μου, καὶ ὁ Θεὸς ὀχωρήσει.—
 Ἀὐτὰ καὶ ἄλλα ἔγραψα με κόκκινο μελάνι,
 κατόπιν ὅμως, Περικλῆ, καλλίτερον μ' ἐφάνη
 νὰ σοῦ τὰ πᾶς προφορικῶς καὶ νὰ σε νουθετήσω
 ὀπίταν θεῖς χάριτι, καὶ κάλιν σ' ἀπαντήσω.

Π.—Καὶ ὕστερα;

Φ.— Ἐάν ἔμαθα πῶς ἐσβυσαν τὰ κάλλη
 τῆς κόρης τῆς πεντάμορφης με τὸ ξανθὸ κεφάλι,

Ἐί τότε πᾶν δὲν ἐκράτησα καὶ ἤλαθ νὰ πονέσω
καὶ νὰ πενήθω μ' ἄλλους σας καὶ νὰ μαυροφορέσω.

Π.—Κλάψε, καυμένε Φασουλή...

Φ.— 'Σ' αὐτὴ τὴν βρομομοσφαίρα
πέτοιας ψυχῆς ἀγγελικαῖς τῆς 'βραίας καὶθε μέρα;
Νομίζεις ὅπου κί' ἂν στραφῆς μὲ δακρυσομένα μάτια
πὺς δ' ἀπαντήσης εὐκόλα, πρὸ πάντων 'στὰ Παλάτια,
μὲς 'οὔ ἰσχυρὰ δὲμέτρησάς μὲς 'στὰ τόσα λούσια
μὴν ἀρετὴ βασιλικὴ σὺν τὴν ξανθομαλλοῦσα;
Τὸ χέρι, ποῦ 'στ' ἀρώματα τὸν κρίναν ἀνετρέφει,
τὸ χέρι, ποῦ μοσχοβολᾷ καὶ λήματα 'στὸ χρυσάφι,
θαρεῖς πὺς εὐκόλα 'μπορεῖ καὶ κἄτι τί νὰ δίνη
καὶ μὴ μικρὴ παρηγοριὰ καὶ βάλασμο νὰ χύνῃ,
καὶ νὰ σκεπάζῃ κάποτε μὲ τὴν χρυσὴ πορφύρα
τὸν ὄρωστο, τὸν ὄρωσαν, τὴν πεινασμένην χήρα;
Τὰ μάτια, ποῦ δὲν κῦτταζαν τοῦ κόσμου τὴν πικράδα,
τὰ μάτια, ποῦ 'συνείθισαν 'στοῦ θρόνου τὴν λαμπράδα,
θαρεῖς πὺς εὐκόλα 'μποροῦν νὰ λησμονοῦν τοὺς θρόνους;
καὶ νὰ δακρῶσιν κάποτε καὶ γιὰ τὸ πῶς ἔξινους πόνοους;
'Ὡ Ἀλεξάνδρα λατρευτῆ, χαριτωμένῃ κόρη,
κί' ἢ βοσκοπούλα 'στὸ βουνὸ κί' ὁ ναυτήρας τὴν πλῶρη
τραγοῦσι γιὰ τὴν ὠμορφίαν τοῦ Παλατιοῦ θὰ κἀνῃ,
ποῦ μὴ στυγνὴ σὺν ὄνειρο παρηγοριὰς ἐξ ἀνή,
κί' ἢ μαυροφορέας ἀδελφραῖς, ἡ φτώχεια κί' ἡ ὄρφανία,
θὰ πλέκουν δακρυστάλακτα 'στὴ μνήμη σου στεφάνια.

'Ὡ Ἀλεξάνδρα λατρευτῆ, θαρρῶ πὺς τῆς ἀκόμα
μ' ἐκεῖνο τὸ χαμόγελο 'στὸ ῥόδιόν σου στόμα,
μὲ τὰ μεγάλα μάτια σου, μὲ τὸ χρυσο κεφάλι,
μ' ἀγγελικὰ χαρίσματα σ' ἀφρολακμένα κἀλλη,
θαρρῶ πὺς πᾶσι λωντανῆ ἐμπροσθὶ θὰ σε 'δῶ,
κί' ἐνόμισα σὺν ἔργους πὺς φεύγει ἄπ' ἐδῶ
τῆς ἀρετῆς ἡ ὠμορφιά κί' ἡ ἐλεημοσύνη
κί' ἄλλος ὁ κόσμος ἐξημοῦ καὶ σκοταίνος θὰ μείνῃ,
καὶ σ' ἄλλη γῆ ἐνόμισα πὺς πᾶσι ν' ἀγαπᾷ
καὶ ἀφρονο κί' ἀνέσπερο τὸ φῶς τῆς νὰ σκορπᾷ.
Πέτα, ψυχὴ χαρομένη, καὶ γλυκοχαμογέλα,
'στὸν ἦλ μ' σου, 'στὰ ῥόδα σου, στήν πατρὴν γῆ σου ἔλα,
νὰ σὶ κοιμίζουν μ' ὄνειρα ἀγγέλια ἀποτροφόροι,
ὡ Ἀλεξάνδρα λατρευτῆ, χαριτωμένῃ κόρη.

Π.—Σταμάτα πᾶ...

Φ.— Λοιπὸν ποῦ λὲς τὸ βῆμα διευθύνας
κατεπευμένους; ἔφθασα εἰς τὰς κλεινάς 'Αθήνας.
Πλὴν μόλις χῶμα πάτησα τῆς δοξασμένης γῆς,
τὸν διάβολό μου τράβηξα μὲ τὸς παραγωγούς,
καὶ γιὰ τὸ καλῶς ὡρίσας μοῖ ἐκλεψαν μὴ τσάντα,
ποῦ εἶχε μέσα, Περικλῆ, τὰ τιμαλφῶν μου πάντα.
Τότε δὴ τότε πάταγος ἴνδιμικος μὲ θῆπρον,
κί' ἐγὼ αὐτὸ τὸ γεγονός μετ' ἀπαθείας κρίναν
εἶπα πρὸς τὴν γυναίκα μου ἐμὴν κλαίρας, φίλη γύναι,
κί' αὐτὸ τὸ νέο ξαφνικὸ πολὺ κακὸ δὲν εἶναι,
καὶ τοῦτο ἔχε σκῆψιν σου καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
πὺς οὐκ ἐκ' ἀρετῆς ζήσεται πᾶς ἄνθρωπος καὶ μόνος,
οὐδ' ἐκ' ἀρετῆς καὶ χρυσῶ καὶ λίθους τιμαλφραῖς,
ἀλλ' ὅπως ἄλλως τοῦ φανῆ καὶ ὅπως εἰμποροῦσῃ.
'Ἄς λείψουν τὰ τρεχάματα κί' ἄς παύσῃ καθε πίνος,
ἡμεῖς καὶ νόμον ἔχομεν καὶ πρὸς αὐτὸν συμφώνως
πὺς 'Ἐλλην φιλελεύθερος κρυφὰ κί' ἐν σκεπῇ
μὴν φορὰν τοῦλάχιστον ὀφείλει νὰ κλαπῇ.

Μία θυσία ὡς αὐτὴ κί' ἐκ μέρους μας ὀφείλετο...

ὁ Κύριος τὰ ἔδωκε, παραγωγὸς ἀρείετο.

Τῷ θεομάρτυρι στρατηγῷ τιμαὶ καὶ νικητήρια
καὶ πρέμει νὰ δεχομένη γι' αὐτὸ συχαρητήρια,
καὶ νὰ κομπάζεις χαίρουσα καὶ νὰ μεγαλυνῆς
καὶ νὰ δοξάζῃς τὸν Θεὸν ἐξ ὅλης σου ψυχῆς,
ἂν μόνον ἡ γαῖδάρα μας μὴ; ἀπομένη κτήμα
συμφώνως πρὸς τὸν νόμον καὶ τὸ πνεῦμα καὶ τὸ ῥῆμα
Π.—Καλὰ τὰ τιμαί, βέλαιπτε τὸν ἐπὶ γῆς ἄνθρωπον,
μὰ μήπως σὺ τὰ τιμαλφῆ τὰ ἐκλεψες μὲ τρόπον
καὶ διαδίδεις, μασκαρὰ, πὺς σοῦ τὰ πῆραν ἄλλοι;
Φ.—'Ἄς λείψουν τέτοια χρωσὰ εἰς τὸ πολὺ μου χάλι
κἄν δέξω 'στὰς ἀγκάλας σου ἐμὲ τὸν ἀδελφόν,
ἀπαλλαγέντα ἐτυχεῶς ἐξ ἄλλων τιμαλφῶν.

Π.—Σὰν πρῶτα πάλι οἶζε τὸ εἰς τὸ κουβαρνταλῆμα

κί' ὑπόθεσις, βρε Φασουλή, πὺς τάχεις ὑποθήκη.
Φ.—Κί' ἂν εἰμπορῶ, βρε Περικλῆ, ἄς κἀμα καὶ ἄλλως,
ἀποῦ ἐγάραφ ἄνθρωπὸν νὰ εἶμαι ψωροαλέος.

Οὐχ ἦττον ἴσως νὰ 'βρεθοῦν καὶ 'δῶ σὺν πρῶτα ἄλλο
σὺν ἔχωμα διευθυντῆ καλῶς τὸν Σαυρο-Μήσιο,
καὶ Μιχαῆλιν κἀλλιστον ὑπαστυνόμενον ὄντως,
δοῦσι τὸ πᾶν ἐνήγηρος ταχέως καὶ προπάντως;
μὰ κί' οἱ κλητήρας εἰδείξαν μεγάλην ἐπιμέλειαν
κί' ἐμοχθήσαν κί' ἐρευνήσαν καθ' ἅλην τὴν ἐντέλειαν,
ἐφ' ᾧ πρὸς ἄλλους χάριτας πολλὰς θὰ χρωσῶται
κί' ἐκ μέρους τοῦ μαρτίπου μου θὰ τοὺς εὐχαριστῶ.
Κί' ἂν ὅμως δὲν ἀνευρεθοῦν ὁ κόσμος δὲν χάλει,
ὁ Φασουλής 'συνείθισε τὸ χροῖμα νὰ γελᾷ,
σκοπεῖς δέ, βρε Περικλῆ, τὴν σκεπὴ νὰ λήσῃ
καὶ 'στὸν μικρὸν ἀρμαπταχῆ τοιαῦτα νὰ λήθῃ.

«Βρε κύριε παραγωγῆ, βρε Γεωργίῳ Γίανναράρῃ,
εἶπέ μου ἂν ὁ μάρτιπος πραγματικῶς ἐκλάπῃ
κί' ἂν 'πῆς πὺς δὲν τὸν ἐκλίψεις, ἐγὼ θὰ σε πιστέψω...
ποῖοξέρει; ... 'Ἐλληνας ἐομέν... κί' ἐγὼ 'μπορεῖ νὰ κλέψω.
ἂν ὅμως τὸν ἐσοφρῶσες, γιὰ νὰ 'τελεῖσῃς ἡ φέστα,
δῶσε κί' ἐμένα κἄτι τί καὶ πάρε σὺ τὰ ρέστα,
καὶ ἄξως, ἀρμαπταχῆ, θὰ γίνῃ ὁ μισθός σου
καὶ ὁ Χριστὸς μας πάντοτε θὰ εἶναι βοηθός σου.
Αὐτὰ καὶ ἄλλα τὰ τοῦ 'πὼ μὲ γλώσσα ὄλο μέλι
κί' ἐκείνους πλεον ἄς σκεπθῆ κί' ἄς κἰμῃ ἔτι θέλει.

Π.—Γνωρίζω ἀνεξίκακος ἀπὸ μικρὸς πὺς εἶσα
κί' εἰς ἄλλους ὄλα συγχαρεῖς καὶ ἄλλους τὸν λυσιεῖαι,
καὶ ἂν οἱ χρόνοι 'πέρασαν τῆς πρώτης ἡλικίας σου
ἀκόμα εἶσαι, Φασουλή, 'στὸ ἄνθος τῆς βλακειῆς σου.

Φ.—'Ἄν εἶμαι ἀνεξίκακος, τὸ διάβολο νὰ κἀνῃ;
καλαμαράς 'γεννήθηκα καὶ τέτθισος θ' ἀποθάνω.
Μὰ τώρα ποῦ λεπτομερῶς σοῦ εἶπα τὰ εἰκόνα
δὲν θέλω πᾶ νὰ μὲ κτυπᾷς μὲ ζῆλο σὺν καὶ πρῶτα,
ἀλλὰ μετ' ἀγοριότητος ἐπιθνήμι πολλῆς
κί' ἐνὰ ρεβόλβε Μόουσερ νὰ μὲ πυροβολῆς.
κί' ἐγὼ τὰ βόλβα τὰ μασσὼ καὶ θὰ τὰ καταπίνω
κί' αὐτοστιγμὴ ὀδύκερα ἐμπροσθὶ σου θὰ τ' ἔφτνω.

Π.—'Ὅπως λοιπὸν τρεῖς πιστολίαι, κλεμμένε Φασουλή.
Φ.—Καὶ ἄλλη μὴ...

Ναί κί' ἄλλη μὴ...

Φ.— 'Σ' εὐχαριστῶ πολὺ.

'Ὁ 'Ρωμέος γνωστὸν ὄς κἀνα — πὺς 'στὸ σκεπῆ μου ἀνάθη,
'στὴν Ναυτικὴν ἀπάνω — κί' ἀπὸ τοῦδε συνοραεῖς
μὲ Ἀλεξάνδρῳ Σόβῃ, — δὲδ 'στὸ λῆθι τρεῖς 'στὸ ἔβδι,

μὲ Χμετὸν μὲ μὰ μάνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῆ,
καὶ μὰ χήρα δίχας ἄνδρα, — ποῦταν ἔλλοτε μαμῆ.